

LUKÁŠ KOSAŘ

SEVERNÍ ÚSVIT

Severní úsvit

Lukáš Kosař

Brno, 2024
Nakladatelství SOLIS

© SOLIS, 2024

Vydalo v roce 2024 nakladatelství Solis,
Ladova 15, 621 00 Brno,

web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
jako celkově 8. a elektronickou publikaci v edici SOLIS

První vydání, 1. elektronické vydání
Obálka – návrh a zpracování ©Lukáš Kosář

Všechny ilustrace obsažené v knize, včetně samotné obálky, jsou vytvořeny pomocí umělé inteligence Copilot od společnosti Microsoft.

*Na textu spolupracovali:
Tomáš Rejc, Lucie Zubalíková, Monika Kurucová*

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN 978-80-88652-51-9 (ePub)
ISBN 978-80-88652-52.6 (Mobi)
ISBN 978-80-88652-53-3 (PDF)

**Temnota je jen absence
světla, ale i v nejtemnější noci
může být spatřena hvězda.**

Kniha nezobrazuje žádné skutečné osoby ani události. Jakákoliv podobnost s naší realitou je čistě náhodná. Názory a postoje knižních postav se nemusí nutně shodovat s názory a postoji autora.

V příběhu vystupuje hlavní postava – vyšetřovatel hodnosti komisař. Toto je ve skutečnosti nejvyšší policejní hodnost ve Velké Británii, kterou reálně hlavní postava nedisponuje. V rámci příběhu byl ovšem tento fakt ohnut a upraven pro potřeby knihy. Rovněž jako pojem „policejní ředitel“, který ve Velké Británii neexistuje.

Případná zařikání, invokace, rituály či okultní praktiky zobrazené v této knize jsou záměrně upraveny nebo se jedná o čistou fikci.

Obsah

<i>Anotace</i>	7
<i>Předmluva</i>	8
<i>Prolog</i>	10
<i>Kapitola první</i>	12
<i>Kapitola druhá</i>	34
<i>Kapitola třetí</i>	79
<i>Kapitola čtvrtá</i>	116
<i>Kapitola pátá</i>	148
<i>Kapitola šestá</i>	179
<i>Kapitola sedmá</i>	201
<i>Epilog</i>	238

Anotace

Poklidným severoanglickým městečkem Northern Dawn otrásají dvě velmi neobvyklá úmrtí.

První obětí se stala brutálně zavražděná náctiletá dívka, jejíž tělo bylo nalezeno uprostřed starobylých keltských menhirů. Její podivná smrt naznačuje, že se stala obětí temných okultních praktik.

K druhé, neméně závažné tragédii, došlo posléze v zahradách nedalekého panství. Chladnoucí tělo mladé aristokratky, nabodnuté na nízkém zašpičatělém plotě, vnáší další vrstvu hrůzy do již tak napjaté atmosféry.

Dvě zdánlivě nesouvisející vraždy, mnoho nevysvětlených otázek a strach, který nyní obchází mezi místními.

Dokáže přivolaný detektiv rozplést nitky mysteriózního případu, i když sahají dál, hluboko do temnotou zahalených tajemství?

Předmluva

Vážení a milí čtenáři, představuji vám můj první detektivní příběh, na který postupně navážou další. Nejedná se ovšem o obyčejnou detektivku s případy, kterými jsou přeplněné jak televizní obrazovky, tak i jiné knihy. Vsadil jsem na mysteriózno a noir atmosféru s dávkou nadpřirozena.

Hlavní postava, tedy detektiv ze specializovaného oddělení londýnské kriminálky, bude v tomto příběhu vyšetřovat temný případ v originálním prostředí. Nebudu víc prozrazovat.

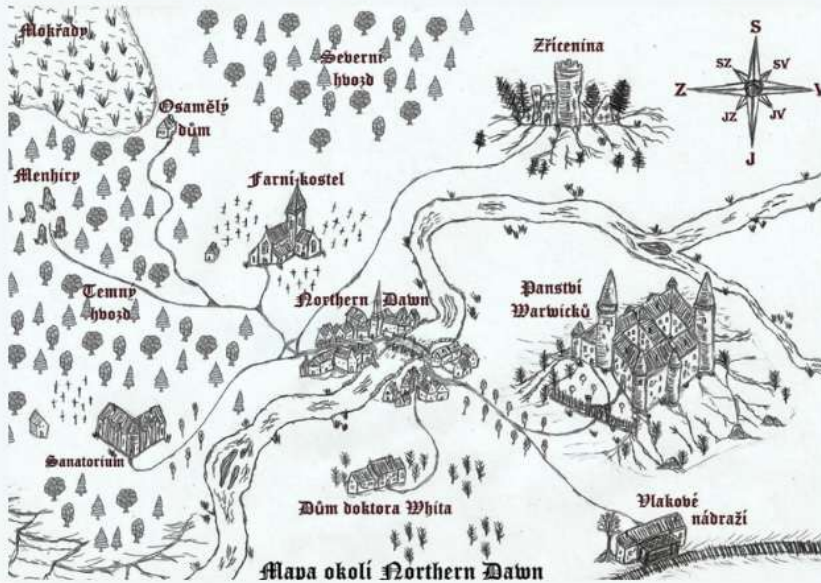
Jedná se samozřejmě o fikci – jak z pohledu neotřelého vyšetřování a svérázného detektiva, tak z pohledu některých scén vyobrazených v knize.

Ačkoli se příběh odehrává v Británii, zanechal jsem zde český způsob vykání a tykání. Ze dvou důvodů – aby se mi příběh psal snadněji a aby se i čtenářům dobře četl.

Knihy je nabitá nejen tajemnem a záhadami, ale i akcí a text se odvíjí rychlým tempem. Nečekejte policejní práci dle příručky, ale chytlavý příběh napsaný tak, aby si ho čtenář dostatečně užil.

Přeji příjemné čtení.

Lukáš Kosář

Mapa městečka Northern Dawn a jeho okolí

Prolog

Kápě mají stažené hluboko do tváří. Jeden z nich drží miskou naplněnou ještě horkou krví a odříkává modlitbu.

Přítomní čekají, že se duchové každou chvílí zjeví. Kdyby náhodou ne, Mistr odkryje posvěcené pantakly zavěšené okolo krku. Ty pak poslouží k přinucení a ovládnutí těchto duchů.

Druhý člověk, rovněž mu není vidět tvář, v pravé ruce svírá posvěcený nůž a v levé ruce další pantakly připravené k použití. Aby povzbudil své společníky, začne první ještě důrazněji odříkávat zvučným hlasem slova invokace.

Nehybné tělo na holé lesní půdě pomalu chladne. Zdá se, že se Oni konečně zjeví. Uzrál totiž čas.

Ten, který drží nůž, odhalí pantakly v dlani. Ti, kteří za nimi sestoupí, přijmou s vlídností, mírností a zdvořilostí. Už jim zaplatili vysokou daň, ale musí s nimi i přesto jednat s úctou.

Hovoří s nimi, kladou jim otázky, žádají je o všechny věci, které se jim chystali předložit.

Vychází to, Oni komunikují a naslouchají. Není třeba je k tomu nikterak nutit. Oběť byla učiněna dostatečná. Příprava a provedení obřadu proběhly přesně, jak je předepsáno v knize.

Mistr s obličejem skrytým pod špičatou kápí se právě sklání nad mrtvolou a vrásčítýma rukama potřísněnýma zasychající krví sahá po nádobě. V ní leží její vyjmuté vnitřnosti. Nabízí jim je, těm, jež se ozvali. Jsou spokojení. Dávají najevo svou přítomnost.

Mrtvá upíná své vytřeštěné oči k černému, zlému nebi. Slzy na tváři už stačily zaschnout. Ústa jemně rozevřená, jako by chtěla naposledy promluvit, tma, plápolající svíčky a lesknoucí se část odhalených zubů.

Její mladé neposkvrněné tělo a nevinná duše posloužila ke svému účelu. Ryzí zvrácenost, nelidskost toho nejhrubšího zrna. Perverznost těch, kteří se uchylují pod křídla Mistra.

Obřad ještě zdaleka neskončil. Do misky krve namočí větývku obsypanou jehličím a cákne s ní směrem k prastarým menhirům opodál. Jako kdyby to byla barva. Kéž by.

Ti, s nimiž komunikují, tohle považují za projev dobré vůle. Mohou pokračovat v invokaci.

Nenažranost je popohání kupředu, ale Mistr se konečně poprvé usmál. Což je vždy dobré znamení. Všechny ostatně čeká ještě dlouhá noc...

Kapitola první

✦ I. ✦

Píše se rok 1992. Skrze žaluzie dvoukřídlého okna v nevětrané kanceláři líně prosvítaly paprsky denního světla. Ve vzduchu se vznášely částičky prachu a na velkém, bytelném, ale letitém pracovním stole ležely pečlivě urovnané věci.

V polstrovaném, prosezeném křesle za tímto stolem seděl mladší muž oblečený v tmavomodrém saku. Působilo neformálně, až ležérně.

Na věšáku za ním visel jeho černý flaušový kabát. Nad ním ještě tmavě šedý klobouk připomínající staré, černobílé detektivky z televize.

Jeho výraz značil hluboké zamyšlení. Listoval jakousi tlustou encyklopedií a vedle na papír si dělal poznámky. Po dlouhé době konečně prožíval nudný pracovní den.

O něco později ho vyrušil jiný muž, který vešel do kanceláře. Padesátník, prořídle vlasy, šedé kalhoty na kšandy. V ruce držel složku s kroužkovou vazbou.

„Zdravím, Dawsons.“

„Ehm, nazdar,“ odpověděl s myšlenkami stále jinde. „Co mi neseš tentokrát?“ Zvedl oči od papíru, kam právě dopsal poznámku a udělal za ní tečku.

„Nesu nějaký případ, přímo od šéfa. Přidělil ho tobě.“

Muž za stolem natáhl ruku a převzal od kolegy naditou složku.

„Díky.“ Letmo pohlédl na obálku. „Přísně tajné?“ pozvedl obočí a zadíval se na kolegu.

„Jo, zakázali mi tu složku dokonce číst. Tohle nevypadá na rutinu.“

„Uvidíme... Obvykle s tím takový tajnosti nedělají.“

Muž pokrčil rameny, vyhrnul si pravý rukáv svetru a podíval se na své náramkové hodinky.

„Pak mi o tom někdy řekneš. Já musím běžet na schůzi. Zatím se měj.“ Vytratil se z kanceláře a zavřel za sebou dřevěné, lakované dveře.

Odhadem dva palce silná složka. V pravém horním rohu bylo propiskou napsáno „Pro POO-NPV“. Šlo o zkratku speciálního

oddělení londýnské kriminálky podléhajícího přímo policejnímu řediteli. Zkratka znamenala: „**PARANORMÁLNĚ-OKULTNÍ ODDĚLENÍ PRO NEVYSVĚTLITELNÉ PŘÍPADY A VRAŽDY**“.

Uprostřed desek se červeně vyjímал vyražený nápis „**PŘÍSNĚ TAJNĚ**“ s dopsanou poznámkou: „*Výhradně do rukou zvláštnímu komisaři Carlu Dawsonovi.*“

Detektiv pevně, uznale semkl rty a rozvázal plochý bavlněný provázek, který složku držel zavřenou. Na první straně stálo: „Případ Northern Dawn.“

„Northern Dawn...“ zašeptal. Název zněl tajuplně.

Obrátil na další stranu a pomalu se začel do spisu. Při pročítání a prohlížení přiložených fotografií ho kolikrát zamrazilo v zádech, ačkoliv patřil mezi otrlé členy tohoto oddělení celých deset let.

Deset let prolézání špinavých děr, opuštěných budov, temných zákoutí, podzemí všeho druhu, kde se bojí o život i otrlá městská spodina. Deset let chytání nejzvrácenějších lidských stvoření a kontaktu s věcmi, které nelze racionálně vysvětlit.

Přes tohle všechno dokázal celé ty roky stát pevně nohama na zemi, aby neskončil v péči psychiatrů. Kolikrát šlo o držku i o rozum. Těch deset let ale přežil ve zdraví, i když už měl několikrát na mále.

Z čtení měl nepříjemný pocit. Po všech těch zkušenostech mu začínalo být jasné, že tentokrát se bude jednat o zcela odlišný případ oproti těm, na nichž v poslední době pracoval.

Možná si nechtěl přiznat pravdu, ale už ty tajnosti okolo budily znepokojení. Ředitel měl ale určitě dost dobrý důvod, aby ten případ přidělil právě jemu.

Podle spisu se jednalo o dvě brutální vraždy – mladé ženy a pubertáčky – v obvodu severoanglického městečka Northern Dawn. Vraždy spolu alespoň na první pohled nijak nesouvisely, ačkoli k nim došlo během jediného týdne.

Dozajista nebylo překvapením, když s těmi podivnými vraždami nedokázala místní policie nijak významněji pohnout. Tihle chlapi svou práci vykonávají často celým srdcem, ale tohle přesahovalo jejich schopnosti.

K POO-NPV dostávají vstupenku jenom ti nejlepší z nejlepších, kteří splňují i vysoké předpoklady na charakter, dovednosti a znalosti.

Pokud případ dostanou pod svou kompetenci, jde do tuhého a hranice mezi černou a bílou se stává velice tenkou.

✦ II. ✦

Komisař listoval spisem, obracel stránky jednu za druhou a dával si už ze zvyku dohromady různé teorie a dedukce. Snad aby mohl nakonec porovnat, jak moc se výsledek bude lišit.

Jedna strana ho zvlášť zaujala. Obsahovala černobílou fotografii. Při pohledu na ni mu nepříjemně zacukalo v koutku úst. Měl silný dojem, že muže na fotografii odněkud zná, ale mohl se mýlit... Za poslední roky viděl jako policista až příliš tváří.

Vydržel na tu fotografii zírat celé minuty, načež si přečetl informace uvedené pod ní.

Spletl prsty obou rukou do sebe, dal si je za hlavu, zabořil se do opěradla svého křesla a zavřel oči. Ten obličej... ta tvář mu něco připomínala. Něco, co mělo zůstat pohřbené.

✦ III. ✦

O několik hodin později

Venku se pomalu stmívalo a kolegové z vedlejších kanceláří pozvolna odcházeli domů, dokud na celém patře nezůstal jen on sám.

S přibývajícím tmou si rozsvítil v kanceláři hlavní světlo, do kterého okamžitě začala agresivně nalétávat vypasená masařka.

Dawson ji ignoroval a zvedl ze stolu prázdný hrnek. Pokud měl ještě pokračovat ve čtení, potřeboval něco k pití.

Jak ale brzy zjistil, na celém patře kromě nouzových světel už bylo zhasnuto a kralovalo tam naprosté, hrobové ticho.

Na chodbě stiskl vypínač a zářivky u stropu se postupně, za typického bzučení a blikání rozsvítily. Jedna vzdálená však zůstala nepřijemně poblikávat.

V kuchyňce si uvařil hrnek čaje a zalezl zpět do své kanceláře. Jenomže světlo u stropu za moc nestálo, leda tak jen na pokažení očí. Proto klepl prstem do spínače oprýskané, na zeleno nalakované lampičky, která dostatečně osvětlila celý stůl i s rozloženým spisem.

„Budiž světlo,“ zaradoval se potichu.

Přitáhl si k sobě přiloženou mapu města Northern Dawn a jeho okolí a zadíval se do ní. Po pár minutách vstal z křesla a popošel ke zdi, kde visela skutečně gigantická, detailní mapa celé Velké Británie.

Na mnoha místech v ní měl zapíchané špendlíky a nalepené lístečky s naškrábanými poznámkami, které stejně už dávno k ničemu nebyly.

Prstem začal přejíždět po mapě a bezúspěšně se pokoušel dohledat ono město pod názvem Northern Dawn.

Nic, jako by město vůbec neexistovalo.

Na čele mu vyrašily vrásky. Něco podobného se ještě nikdy nestalo.

S rukama založenýma na hrudi obešel dokola svůj pracovní stůl, načež se zastavil u jedné z polic knihovny, která zakrývala protilehlou stěnu.

Vytáhl z ní tlustou a patřičně těžkou bichli všech měst a obcí Velké Británie. Položil si ji na stůl a sehnul se blíž.

Podle abecedního rejstříku sjížděl prstem po názvech. Opět si ověřil, že žádné takové město neexistuje. Vrátil bichli zpět do police a zamračený se posadil zpět ke stolu, aby se znovu začel do spisu.

První zavražděná se jmenovala Lucy Heriot, patnáctiletá dívka. Podle spisu se šla večer projít ven potom, co se pohádala s rodiči. Už se ovšem nevrátila.

Její rodiče, Blaine a Leslie Heriotovi, oznámili zmizení své dcery další den na policii. Nalezli ji zavražděnou o dva dny později. Detaily o nálezu jejího těla nebyly moc hezké čtení.

Tělo leželo v rozervaném oblečení na zemi mezi keltskými menhiry v hlubokém místním lese. Kolem stály vypálené svíčky a okolní menhiry někdo potřel či pocákal krví. Podle následných testů šlo o její krev. Motiv zůstal neznámý.

Podle pitevního protokolu zemřela násilnou smrtí 5. května 1992. Té chudince navíc chybělo několik vnitřností, jež kdosi neodborně vyňal.

Druhá zavražděná se jmenovala Hannah Warwick, 30 let, členka místní aristokracie.

Zahradník Jonas McCave ji našel mrtvou 8. května 1992. Objevil tělo nabodnuté na nízkém zdobeném, špičatém plotě poblíž skleníku přímo na panství Warwick.

Údajně udržovala vztah s jakýmsi Harrym Larsonem, dřevorubcem z blízkého města Northern Dawn. Přesně z toho, které se detektiv pokoušel před chvílí bezúspěšně najít na mapě i v seznamu měst a obcí.

Nicméně, tento muž po její vraždě zmizel neznámo kam. Aktuálně figuruje jako podezřelý ze spáchání vraždy a je na něj vydán zatykač.

Při pohledu na nástěnné, digitální hodiny, které právě ukazovaly 21:50, detektiv usoudil, že nastal čas vše zabalit a jít se domů vyspat.

Zběžně prolistoval zbytek spisu. Za poslední stránkou našel pokyny podepsané policejním ředitelem a zpáteční jízdenku na vlak. Složku následně zavřel a pečlivě ji zavázal provázkem.

✦ IV. ✦

Už chtěl vstát a jít se obléct, když se náhle otevřely dveře od jeho kanceláře. A kdosi sebevědomě vkročil dovnitř.

Dlouhý béžový baloňák, patrně muž. Obličej měl totiž skrytý v šeru neosvětlené části kanceláře.

„Sakra! To jsem se lekl. Kdo jste? Co tu chcete?!“ V ruce, opřené o desku stolu, už svíral svou devítku, Berettu 92. Samozřejmě nabitou, odjištěnou a namířenou proti muži. „Okamžitě si dejte ruce za hlavu, otočte se ke zdi a klekněte si na zem. A hlavně pomalu!“

Neznámý opatrně zdvihl obě ruce nad hlavu.

„Komisař Carl Dawson? Omlouvám se za toto nevíтанé vyrušení. Navíc v tuto pozdní hodinu, ale přišel jsem za vámi kvůli tomu případu.“ Kývl hlavou ke stolu, kde ležel spis. „Nechci vám nic udělat.“

Mluvil jako Angličan, podle hlasu možná čtyřicátník, ale ten přízvuk... nemohl přijít na to, odkud...

„Znovu se ptám, kdo jste? Ani se neodvažuju pomýšlet, jak jste se dostal přes vrátnici.“ Postavil se a stále na něj mířil s prstem na spoušti. Stačilo jen zmáčknout spoušť a mozek záhadného cizince by se rozprskl po dveřích a zdi jeho kanceláře.

„Jsem tady skutečně kvůli případu, který jste dnes dostal. Posílá mě za vámi hraběnka Elizabeth Warwick. Zavražděná Hannah Warwick je její neteř. Proč myslíte, že jste ten případ dostal zrovna vy?“

Hlaveň se ani nepohnula. „Myslím, že jste nerozuměl, co jsem řekl. Otočit čelem ke zdi a kleknout s rukama nad hlavou!“

Muž se komisaře rozhodl sverpě ignorovat. „Hraběnka má rozsáhlé konexe, a když došlo na rozhodnutí, kdo by se měl vyšetřování ujmout, byl jste vybrán jako ten nejvhodnější.“

„Ztrácím trpělivost a můj prst na spoušti taky. Pořád jste mi neřekl, kdo jste? Když už mě ignorujete a riskujete, že vystřelím. Přejděte alespoň na světlo, ať vám vidím do tváře. Znovu se už opakovat nebudu.“

Neznámý v baloňáku se ani nepohnul, ale ruce stále držel nad hlavou. „Pro tuto chvíli nejsem důležitý, takže nemusíte vědět, kdo jsem. Mám vám pouze od hraběnky vyřídit vzkaz, abyste se po

příjezdu do Northern Dawn co nejdříve zastavil a nemluvil o případu s nikým jiným kromě místní policie.“

„A jaký k tomu má hraběnka důvod?“ Ve skutečnosti ho začalo zajímat, co mu může onen člověk povědět. Je opravdu tím, za koho se vydává, nebo s ním jen hraje nějakou pitomou hru?

„Velice vážný. Poslyšte, situace v Northern Dawn je kritická, kritičtější, než vám možná zatím dochází. Chceme, aby vaše přítomnost a její pravý důvod vyšel najevo co nejpozději.“

„Koukám, že vaše hraběnka má dlouhé prsty. Tohle je utajované oddělení.“

Muž se ani nepohnul. „Neberte to prosím na lehkou váhu.“

„Proč si myslíte, že беру případ na lehkou váhu? Tohle je moje práce, vím, co mám nebo nemám dělat. I kdybyste sem nepřišel, postupoval bych pravděpodobně stejně.“

„My všichni bychom se měli bát. V Northern Dawn se děje něco moc, moc zlého. Vaše znalosti a zkušenosti z oboru jsou velice cenné.“ Jednou rukou si pomalu rozeplnul horní knoflíky kabátu.

Dawson kývl hlavní pistole k jeho hrudi. „Co hodláte dělat?“

„Nehodlám na vás vytáhnout zbraň. Mohu si pro něco sáhnout do kapsy?“

„Velice, ale velice pomalu.“ Nepřestával na něj mířit.

„Tady máte zálohu.“ Z kapsy pomalu vytáhl obálku a hodil ji detektivovi na stůl.

Dawson se uchechtl a zavrtěl hlavou. „Co má tohle být?“

„Záloha od Elizabeth Warwick. Řekněme jako náhrada cestovních výloh.“

„Tomu se říká úplatek! Nejsem soukromé očko, ale komisař podřízený policejnímu řediteli. Co si, kurva, myslíte?!“ Stačil mu jeden jediný pohled. Bylo tam zatraceně hodně peněz. Obálku popadl ze stolu a hodil ji zpět tajemnému muži.

Zasunul si obálku zpět do vnitřní náprsní kapsy svého kabátu. „Neúplatný? Vaše volba, pane Dawsons.“

Detektiv se pohrdavě uchechtl. „Měli byste začít míň koukat na filmy. Tady nejste na standardní policejní služebně, já nejsem pochůzkář a neberu úplatky. Nikdy by mě nenapadlo, že mi bude šlechtična posílat peníze...“

„Nejednalo se o úplatek, pane Dawsons,“ odpověděl muž klidně. „Nicméně, všechno se děje jednou poprvé.“

„Aby bylo jasno, nepracuju pro někoho, kdo si mě zaplatí. Dělam jen na případech, které mi jsou přiděleny. Ale pro tentokrát dělejme, že se nic takového nestalo,“ řekl ostře, aniž by spustil zbraň. „Jinak můžu taky rychle nabýt podezření, že se tím snažíte krýt pravou podstatu věci...“

„Hraběnka čekala, že se tak zachováte. Máte tedy její plnou úctu a důvěru,“ prohlásil cizinec bez známky překvapení.

„Heh, a ještě mě budou zkoušet. Nevím, kdo jste, nic proti vám nemám, ale tohle není seriózní jednání,“ odsekl pohrdavě.

„Elizabeth Warwick si i přes toto nevhodné jednání chtěla být jista, že přijede skutečný profesionál, jak ji všichni ujišťovali. Dobře víte, jak to chodí. Takových jako vy je málo.“

„Dobrá, stačí,“ utnul zbytečné mluvení. „Řekl jste až dost. A teď je nejvyšší čas, abyste šel. Už jenom, že jste se sem nějakým způsobem dostal, je proti všem bezpečnostním protokolům.“

„Elizabeth Warwick vás bude očekávat na svém panství. Dejte na sebe pozor, pane Dawsons.“ Muž stáhl ruce dolů, beze spěchu se otočil na podpatku a zmizel stejně tajuplně, jako se zde objevil.

Detektiv za ním vyhlédl z kanceláře. Proběhl chodbou, rozrazil dvoukřídlé dveře, popoběhl ke schodišti a zhlédl dolů.

Rychle klapající podrážky a vlající baloňák zmizely ve tmě, osvětlené pouze venkovním osvětlením prosvítajícím okny na schodišti. Byl pryč.

O dva dny později, londýnské vlakové nádraží

Noční návštěva záhadného muže se jevila přinejmenším podivně. Kromě toho se znovu přesvědčil o mínění veřejnosti ohledně policie.

Lidé mají zřejmě pocit, že nutně každý s odznakem – počínaje od pochůzkářů po elitní detektivy – je úplatná kurva. Nezbyvalo než hodit vše za hlavu; případ čeká a má před sebou dlouhou cestu.

Nástupiště, kde čekal detektivův vlak, našel prakticky ihned. Jeho pozornost zejména upoutalo, že kromě něj a staršího výpravčího ve fraku se na nástupišti nikdo nenacházel. Všichni už asi nastoupili...

Nejednalo se o žádný moderní expres. Zvenčí vagony působily letitě a měly nejlepší za sebou. Že ale vlak táhne parní lokomotiva, mu přišlo docela zajímavé, a dokonce se začal těšit.

„Zdravím,“ podal výpravčímu postávajícímu u vlaku svůj lístek.

Výpravčí opětoval pozdrav, z náprsní kapsy vytáhl brýle, nasadil si je na nos a zamžoural na lístek.

„Pan Davies? Jste očekáván. Račte nastoupit. Vaše kupé je směrem doprava.“ Ukázal názorně rukou, kam má jít.

Dawson přikývl, převzal si od muže zpět lístek a mlčky, s nepatrným úklonem, vstoupil do vagonu. Na lístku totiž stálo falešné jméno, aby se eliminovalo případné riziko.

Předsudek ohledně zvenčí omšele vypadajících vagonů se ukázal jako neoprávněný. Jak vzápětí zjistil uvnitř, šlo ve skutečnosti o poměrně luxusní spěšný vlak, stylem i pojetím odkazujícím na známé lůžkové vlaky Orient Express.

Netrvalo dlouho a našel své kupé. Vešel dovnitř, odložil si zavazadlo, sňal z hlavy klobouk a svlékl kabát. Svou osobní zbraň si nechal ze zvyku při sobě.

Vnitřek vlaku shledával útulným. Rudé koberce, vyřezávané dřevěné zdobené obložení, vyšívané záclony na oknech, sametové sedačky – jen krátký výčet. Jednalo se o příslib pohodlné cesty.

Posadil se a podíval se na své náramkové hodinky. Ručičky ukazovaly za pět minut deset. Vlak ještě chvíli stál na nástupišti, pak

uslyšel zapískání a postupné zabouchnutí všech dveří. Loket levé ruky si podepřel o rám okna a dlaní bradu.

Pod okny za chvíli přešel ten starý výpravčí, a než se za ním detektiv ohlédl, byl už někde vpředu.

Během minuty sebou vlak mírně škubnul a se skřípěním se pomalu rozjel. Postupně nabíral rychlost a okolí se za chvíli změnilo z nádraží na městskou zástavbu, pak se vlak ocitl za městem. Za svého typického, konejšivého zvuku plul sytě zelenou, šťavnatou krajinou.

Hodinu poté začalo silně pršet. Déšť burácel do střechy vlaku, kapky dopadající na sklo stékaly nebo rovnou odlétávaly odporem vzduchu. Staré dobré anglické počasí.

Londýnské vlakové nádraží